

چرا عیسی حکم کرد که باید در خلوت و دور از جماعت دعا کرد، در حالی که کتاب مقدس دعا در میان جماعت را قدغن نکرده است؟



چرا عیسی حکم کرد که باید در خلوت و دور از جماعت دعا کرد، در
حالی که کتاب مقدس دعا در میان جماعت را قدغن نکرده است؟

در انجیل متی، عیسی فرمود: ”هرگاه دعا می کنی، در تنهایی و در خلوت دل، پدر آسمانی را عبادت نما.
او کارهای نهان تو را می بیند و به تو پاداش خواهد داد” (فصل ۶ آیه ۶).

این در حالی است که سلیمان پادشاه در حضور جماعت اسرائیل، دست های خود را به سوی آسمان
دراز کرد و دعا نمود (اول پادشاهان فصل ۸ آیه ۲۲).

پولس نیز گفت: ”مردان در هر جا با صدای بلند دعا کنند” (اول تیموتاوس فصل ۲ آیه ۸).

آیا میان حکم مسیح و روایت عهد عتیق و توصیه پولس تناقض وجود دارد؟

در انجیل متی فصل ۶ آیه ۵ مسیح شرح می دهد که رهبران مذهبی یهود دوست داشتند خود را مقدس
نشان دهند. بنابراین عمل آن ها ریاکارانه بود. در واقع رهبران مذهبی در مکان های عمومی عبادت می
کردند تا دیگران آنان را ببینند و تحت تاثیر قرار گرفته و بگویند چه آدم های عادل و دینداری هستند.

مسیح می افزاید: ”اجری را که باید از خدا بگیرند، همین جا از مردم گرفته اند.” مقصود مسیح آن بود

که افراد ریاکار نه در این زندگی و نه در ابدیت چیزی از خدا دریافت نخواهند کرد. مخاطب دعا خداوند است و نه انسان ها. اگر انگیزه واقعی ما از دعا کردن، رسیدن به خداست، او مطابق اراده اش پاسخ خواهد داد.

حکم مسیح برای دعا در خلوت به معنای رد دعا در میان جماعت نیست. مثلا کلیسای اولیه برای دعای دستجمعی گرد هم می آمدند (اعمال رسولان فصل ۲ آیه ۲، فصل ۴ آیه ۳۰، فصل ۱۲ آیه ۱۲، فصل ۱۳ آیه ۳، فصل ۱۴ آیه ۲۳، فصل ۲۰ آیه ۳۶).

نکته مهم این نیست که در چه مکانی دعا می کنیم. موضوع مهم آن است که چرا دعا می کنیم: مردم ما را ببینند یا خدا دعای ما را بشنود!

چگونه می توانیم ادعا کنیم که خدا را تمجید می کنیم، در حالی که تمام توجه مان به این است که مردم ما را تمجید و تحسین کنند؟

توجه به تماشاچیان، سطح دعا را تنزل داده و آن را ضایع می سازد، اما توجه به خدا، حضور الهی را غنا می بخشد: "روی تو را ای خداوند خواهم طلبید" (مزمور ۲۷ آیه ۸).